
ASC-10-0024

U parnici između

██████████

██████████ Peć

koje zastupa ██████████ advokat iz ██████████ Priština

Tužilac/Žalilac

protiv

Kosovske agencije za privatizaciju

ulica Ilir Konushevci br. 8, Priština

tužene

Žalbeno veće Posebne komore Vrhovnog suda Kosova za pitanja koja se odnose na Kosovsku povereničku agenciju (PKVS), u sastavu Richard Winkelhofer, predsednik PKVS, kao predsedavajući sudija, Torsten Frank Koschinka i Eija-Liisa Helin, sudije, u vezi sa žalbom tužioca/žalioca protiv rešenja Sudskog veća PKVS od 14. januara 2010. godine, SCC-08-0267, nakon većanja održanog 29. aprila 2010. godine, donosi sledeće:

REŠENJE

- 1. Žalba se odbija kao nedopustiva.**
- 2. Potvrđuje se rešenje Sudskog veća PKVS od 14. januara 2010. godine (SCC-08-0267).**

- 3. Zahtev za izdavanje preliminarne zabrane odbija se kao neosnovan.**
- 4. Žalilac je obavezan da plati sudske troškove žalbenog postupka u iznosu od 60, - evra.**

Činjenično stanje i proceduralni tok:

Dana 6. oktobra 2008. godine, tužilac je podneo tužbu PKVS-u tražeći da se proglasi zakonitim kupcem prostorija [REDACTED] društvenog preduzeća [REDACTED] koje se nalaze u bivšoj ulici [REDACTED] Peć, nakon što je 18. decembra 2007. godine Likvidacioni odbor poništio kupoprodaju prostorija. Prodaju prostorija, koje su bile na ponudi 30. novembra 2007. godine poništio je Likvidacioni odbor zbog sumnje da postoji sukob između ponuđača. Tužilac je izjavio da je on ponuđač koji je pobedio među drugim ponuđačima, te je osporio rešenje Likvidacijskog odbora pred Upravnim odborom Kosovske povereničke agencije 9. januara 2008. godine, tvrdeći da je odbor prekršio član 13.7 pravila o kupoprodajnoj ponudi, i obavestio je Agenciju shodno članovima 29 i 30 Uredbe UNMIK-a 2002/12 i 2005/18 (SCC-08-0267).

Dana 14. januara 2010. godine, PKVS je odbila tužbu tužioca kao nedopustivu jer nije ispunila uslove dopustivosti predočene članom 28.2 (d) Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6. PKVS je obrazložila da tužilac/žalilac nije podneo tužbu u roku od 9 (devet) meseci od datuma kada je saznao ili je uz razuman trud trebao da zna za rešenje ili o delovanju agencije. Tužilac/žalilac je 20. decembra 2007. godine obavешten o rešenju Likvidacijskog odbora, u skladu sa kojim je 9 januara. 2008. godine poslao žalbu i obavешtenje KPA-u, ali nije primio nikakav odgovor ni od Likvidacijskog odbora niti od predesednika Upravnog odbora KPA, te je dana 7. oktobra 2008. godine podneo tužbu PKVS-u. Rešenje Sudskog veća urušeno je tužiocu 28. januara 2010. godine.

Dana 24. februara 2010. godine, tužilac/žalilac podneo je Žalbenom veću žalbu na rešenje Sudskog veća. Tužilac/Žalilac tvrdio je da je izvršena pogrešna primena prava i tražio je da se rešenje ospori i da se postupak ponovi.

Tužilac/Žalilac je tvrdio da prema članu 6.1 Uredbe UNMIK-a 2008/4, tužba može da bude podnesena na rešenje KPA-a u roku od 9 meseci od datuma od kojeg je tužilac bio upoznat ili bi trebao da bude upoznat sa određenim rešenjem i prema članu 6.2 Uredbe UNMIK-a 2008/4, odredbe iz člana 6.1 mogu da se primene nakon što je obaveštenje dostavljeno KPA-u u skladu sa članom 30.2 izmenjene i dopunjene Uredbe UNMIK-a 2002/12. Prema tome, tužilac/žalilac je tvrdio da je period od 9 meseci koji je predviđen članom 6.1 Uredbe UNMIK-a 2008/4, primenjiv u skladu sa članom 6.2 Uredbe UNMIK-2008/4, počeo od dana kada je obaveštenje dostavljeno KPA-u, shodno članu 30.2 izmenjene i dopunjene Uredbe UNMIK-a 2002/12, ili „nakon zakonskog termina od 60 dana za odgovor KPA-a“. Tužilac/Žalilac tvrdi da budući da je KPA obavestio 8 januara 2008. godine, tužba koja je podneta 7. oktobra 2008. godine podneta je unutar vremenskog perioda od 9 meseci. Tužilac/Žalilac danje tvrdi da bi bilo koja druga interpretacija, koja tereti tužioca/žalioca zbog nepažnje javnog organa koje nije uzelo u obzir tvrdnje stranki, predstavljalo očito kršenje ljudskih prava, i u ovom slučaju, kršenje prava pristupa pravdi.

Dana 18. marta 2010. godine, tužilac/žalilac podneo je zahtev za izdavanje preliminarne zabrane protiv prodaje istih prostorija koje je Kosovska agencija za privatizaciju ponudila na prodaju kao likvidacijsku imovinu, kao [REDACTED] u ulici [REDACTED] (bivšeg naziva: ulica [REDACTED]) u Peći.

Pravno obrazloženje

1. Žalba

Job No.

Translated by: LA | Created on 11/05/2010

Page 3 of 10

Žalba je dopustiva, ali je neosnovana. Na osnovu člana 63.2 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6, Žalbeno veće odlučilo je da se usmeni deo postupka izostavi.

Članom 6.1 Uredbe UNMIK-a 2008/4 određen je rok unutar kojeg tužilac/žalilac treba da podnese tužbu kojom osporava rešenje ili delovanje Agencije.

Član 6.1 Uredbe UNMIK-a 2008/4 navodi:

Tužilac može da podnese tužbu u kojoj osporava rešenje ili delovanje Agencije u roku od devet (9) meseci od: (a) dana kad je tužilac saznao ili je uz razuman trud mogao da sazna za rešenje ili delovanje Agencije, ili (b) od dana kada je Posebna komora izdala javno saopštenje da može da prihvati tužbe.

Član 6.2 Uredbe UNMIK-a 2008/4 navodi:

Odedbe iz člana 6.1 primenjuju se pod uslovom da tužilac prethodno Agenciji dostavi obaveštenje propisano članom 30.2 Uredbe UNMIK-a br. 2002/12.

Tužilac/Žalilacje u svojoj žalbi predstavlja mišljenje da rok od 9 meseci počinje od datuma kada je Agencija obaveštena ili 60 dana nakon što je KPA obaveštena, koji bi u ovom predmetu trebao da bude 9. januar 2008. godine. Tužilac/Žalilac tvrdi da je rešenje Sudskog veća neprihvatljivo i da bi bilo koje drugo shvatanje, kojim se tužilac/žalilac tereti zbog nepažnje javnog organa koje ne uzima u obzir tvrdnje stranki, predstavljalo očito kršenje ljudskih prava i u ovom slučaju njegov pristup pravdi.

Prema pravnom mišljenju tužioca/žalioca ne postoji zakonska osnova. Članovi 6.1 i 6.2 Uredbe UNMIK-a 2008/4 koji se primenjuju zajedno, određuju rok za podnošenje žalbe na rešenje Agencije koji iznosi 9 (devet) meseci počev od datuma kada je tužilac/žalilac znao ili je trebao da zna o

rešenju ili delovanju Agencije koje zavisi od prethodnog obaveštenja Agenciji. Da je namera zakonodavca bila da produži rok shodno obaveštenju Agenciji od 60 dana, to bi bilo predviđeno Uredbom UNMIK-a 2008/4. Svrha roka od 60 dana kao što je predviđeno članom 30.2 Uredbe UNMIK-a 2005/12 je da se Agenciji pruži prilika da razmotri svoju odluku koju je osporio potencijalni tužilac. To nije pravilan pravni lek pre započinjanja sudskog postupka, nego je postupak sui genesis (iz svoje sopstvene vrste) kako be se izbegla nepotrebna suđenja. Zakonom nije predviđeno da je Agencija obavezna da obavesti potencijalnog tužioca da li namerava da reši pravni problem izvan sudnice. Namera da se pruži rok of 9 (devet) meseci kao što je predviđeno članom 6 Uredbe UNMIK-a 2008/4 je da se obe strane, Agencija i potencijali tužilac, prinude da odluče kako da nastave dalje unutar određenog roka. Agencija je svesna činjenice da ukoliko se što pre ne suoči sa argumentima potencijalnog tužioca može da bude optužena pred PKVS-om. Potencijalni tužilac zna da ukoliko se ne odluči o tome koliko je ozbiljan da uloži tužbu u roku propisanim zakonom može da izgubi svoja prava.. To je jednako principu uzajamne kontrole i ravnoteže vlasti koja bi trebalo da bude dovoljna da proizvede pravnu sigurnost u razumnom vremenskom periodu. Na osnovu tih argumenata u tumačenju Žalbeno veće ne smatra da je došlo do kršenja ljudskih prava u primeni tih odredaba prema njihovoj formulaciji.

U ovom predmetu, tužilac/žalilac podneo je svoju tužbu Posebnoj komori 7. oktobra 2008. godine. Dana 20. decembra 2007. godine tužilac/žalilac je obavešten o rešenju Likvidacijskog odbora, a 8. januara 2008. godine obavestio je KPA, shodno članu 30.2 izmenjene i dopunjene Uredbe UNMIK-a 2002/12. Tužilac/žalilac to nije osporio. Prema tome, računajući devet meseci od 20. decembra 2007. godine, kada je tužilac znao o delovanju Agencije, krajnji rok za podnošenje tužbe bio bi 20. septembar 2008. godine. Tužilac/Žalilac je podneo svoju tužbu 7. oktobra 2008. godine. Prema tome, period od 9 (devet) meseci koji je istaknut u članu 6.1 Uredbe UNMIK-a 2008/4 je istekao.

2. Zahtev za izdavanje preliminarne zabrane

Zahtev žalioca za izdavanje preliminarne zabrane kojom se tuženome zabranjuje da proda sporne prostorije do izdavanja konačnog rešenja PKVS-a – pod sadašnjim izvanrednim uslovima – dopušten je, ali i neosnovan.

Prema članu 55 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6 rešenje o izdavanju zaštitne mere zabrane izdaje isključivo Sudsko veće Posebne komore. Ukoliko Sudsko veće izda takvo rešenje, na to rešenje može da se podnese žalba Žalbenom veću.

Prema članu 4.1 Uredbe UNMIK-a 2008/4 Sudsko veće ima prevashodnu nadležnost za tužbe i protiv tužbe koje se odnose na:

- (a) *Osporavanje odluka ili drugih radnji Agencije preuzetih shodno Uredbi 2001/12, uključujući izricanje novčanih kazni kako je predviđeno članom 27 Uredbe br. 2001/12;*
- (b) *Potraživanja od Agencije zbog finansijskih gubitaka prouzrokovanih odlukama ili radnjama preuzetim na osnovu njene administrativne vlasti nad preduzećem ili korporacijom;...*
- (f) *potraživanja vezana za likvidaciju preduzeća koje je pod administrativnom upravom Agencije i zahtevi za poništenje transakcija preduzeća koje je u procesu likvidacije, kako je predviđeno članom 9.4 Uredbe br. 2002712;*

Član 55. Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6 navodi da Posebna komora može da izda preliminarnu zabranu pod uslovom da podnosilac zahteva dostavi pouzdan dokaz da će ta stranka pretrpeti neposrednu i nepopravivu povredu, gubitak ili štetu ako preliminarna zabrana ne bude odobrena. Gorenavedeno Administrativno naređenje UNMIK-a navodi da molba za preliminarnu zabranu mora da bude podnesena zajedno sa tužbenim zahtevom, ili da se odnosi na taj tužbeni zahtev ako je podnesena

naknadno. Član 55.5. Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6 dalje navodi da ukoliko Sudsko veće izda takvo rešenje o odabranju zabrane stranci, na njega može da bude uložena žalba.

Član 4.4 Uredbe UNMIK-a 2008/4 ističe:

Žalbeno veće ima isključivu nadležnost da odlučuje o žalbama na bilo koji presudu ili odluku sudskog veća Posebne komore, osim ako je drugačije predviđeno ovom odredbom.

Članom 58.3 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6 predviđeno je:

Na odluku suda (ii) koji je odlučivao po tužbenom zahtevu za koji primarnu nadležnost ima Specijalna komora, može da bude uložena žalba

Iz gorenavedenim odredaba, stoji da u principu zahtev za preliminarnu zabranu mora da bude podnesen Sudskom veću i da bi se zahtev, koji je podnesen prvi put i izričito Žalbenom veću, zbog nedostatka nadležnosti Žalbenog veća trebao smatrati nedopustivim. Ovo se ne sudara sa članom 55.5 rečenica 2 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6, jer razilka koje je navedena u ovoj odredbi između preliminarne zabrane koju je izdalo Sudsko veće i iste zabrane koju je izdalo Žalbeno veće još uvek ima svoj opseg delovanja, kao u predmetima u kojima Sudsko veće odbija da izda preliminarnu zabranu i tužilac podnosi žalbu na tu odluku, žalbeno bi veće odlučilo da izda preliminarnu zabranu kao rezultat uspešne žalbe. Prema tome član 55.5 rečenica 2 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6 nemo nikakvo drugo značenje već se može smatrati kao objašnjenje koje se odnosi na činjenicu da na odluku sudskog veća kojom se izdaje preliminarna zabrana (suprotno onoj koju je izdalo Žalbeno veće) može da bude podnesena žalba (što se isto odnosi i na odluku Sudskog veća kojom se odbija izdavanje preliminarne zabrane).

U ovom predmetu, kao izuzetak ovog pravila, zahtev je pored svega bio dopustiv.

Jedan od glavnih razloga zbog kojeg je zakonodavac propisao nadležnost u vezi sa izdavanjem preliminarne zabrane prvostepenom organu je da se tužiocu (ili tuženome) pruži prilika da se sasluša u dva postupka, ukoliko bi prvostepenski sud odlučio protiv njega čak i ako bi postojala velika mogućnost da bi Sudsko veće, nakon odbijanja glavne tužbe, takođe odbilo kasnije da podnese zahtev za preliminarnu zabranu. Takva svrha zakona ne može da bude prihvaćena kao valjani argument u onim predmetima, u kojima je od početka jasno da pravo koje bi tužilac hteo da bude zaštićeno preliminarnom zabranom ne može pod datim okolnostima da postoji.

Ovaj predmet u potpunosti ispunjava ovaj kriterij. Kao što je gore objašnjeno u vezi sa meritumom same žalbe, tužilac nema – na osnovu činjenica koje je sam podneo i koje su uzete u obzir u završnom rešenju – nikakva prava da traži poništaj rešenja tuženoga kojim se poništava kupoprodajni ugovor. Prema tome, on nema nikakva prava da zaustavi tuženoga u kupoprodajnom procesu.

Iz tih razloga, žalbeno veće smatra da je zahtev za preliminarnu zabranu dopustiv ali neosnovan.

3. Rešenje o sudskim troškovima

Prema članu 11. Uredbe 2008/4 i članu 66. Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6, Sudsko veće mora da odluči o raspodeli troškova postupka u prvostepenom postupku, a Žalbeno veće – kad bude donosio konačnu odluku o predmetu – o konačnoj raspodeli troškova u oba postupka.

Na osnovu člana 57.2 Administrativnog naređenja UNMIK-a 2008/6 Posebna komora izdala je Dodatna proceduralna pravila u vezi sa sudskim troškovima, koja su stupila na snagu 10. marta 2010. godine. U njima se tumači sledeće:

„Član 10 Administrativnog naređenja 2008/2 o ujednačavanju sudskih taksa Sudskog saveta Kosova od 27. novembra 2008. godine, u vezi sa „Tarifama sudskih taksa“, ovim se – sa sledećim karakteristikama – proglašava primenjivim za sudske postupke pred PKVS-om.

Članovi od 10.9 do 10.23 su – mutatis mutandis – primenjivi su za žalbene postupke pred Sudskim većem i pred Žalbenim većem.

Kao razjašnjenje, član 10.11 takođe je primenjiv za postupke koji se odnose na žalbe na drugostepena rešenja Sudskog veća.

(...)

Ova proceduralna pravila stupila su na snagu 10. marta 2010. godine i biće na snazi do 31. decembra 2010. godine.

Sudski troškovi u oba postupka sastoje se sa jedne strane od takse za podnošenje podneska, i sa druge strane od takse za izdavanje rešenja.

Budući da je rešenje u prvostepenom postupku izdato pre nego što su gorenavedena pravila stupila na snagu, ovde sa moraju izmiriti samo sudski troškovi u vezi sa žalbama:

Trošak za podnošenje žalbe kao što je istaknuto članom 10.11 Administrativnog uputstva Sudskog saveta Kosova br. 2008/2 o ujednačavanju sudskih taksa (ADJ) iznosi 30, --evra.

Član 10.15 ADJ utvrđuje da za rešenja kojima se tužbe odbijaju (kao nedopustive) treba da se uplati samo polovina sume troška koja je istaknuta

u članu 10.1 ADJ (što je u osnovi sudska taksa u vrednosti tužbe) u najvišem iznosu od 30 evra. Ovo se takođe odnosi na rešenja drugostepenog postupka (član 10.21 ADJ odnosi se na članove od 10.12 do 10.18 ADJ). Član 10.15 u vezi sa članom 10.21 odnosi se na žalbe protiv prvostepenih rešenja koja se ne odnose na meritum predmeta.

Ukoliko se ne dokaže da je vrednost tužbe manja (u prvom postupku od strane tužioca, a u drugom od strane tuženoga), prema članu 10.1 u vezi sa članovima 10.15 i 10.21, sudska taksa iznosiće 30,-- evra.

U ovom predmetu, ni u prvom ni u drugom postupku nisu date izjave. Sudski trošak za rešenje drugostepenog postupka iznosi 30,--evra.

Ukupno, sledeći sudski troškovi odnose se na žalbene postupke:

Tarife sudskih taksa član 10.11 (podnošenje žalbe)	30 evra
Tarife sudskih taksa član 10.15 u vezi sa članovima 10.21 i 10.1 (rešenje o drugostepenom rešenju)	30 evra
Ukupno	60 evra

Te sudske troškove snosiće žalilac.

Richard Winkelhofer, EULEX sudija potpis

Torsten Koschinka, EULEX sudija potpis

Eija-Liisa Helin, EULEX sudija potpis

Tobias Lapke, EULEX upisničar sudija